

A „Kicsi“ és több más „tavaszi“ újdonság az Állatkertben

A tavasz bontogatja szárnyait, de az állatkerti fák és bokrok is még alig-alig rügyeznek. A kettősketreu állatok nagy része sem vehetett még tudomást a tavaszról, téli, fűtött ketrecüknek a szabadlevegős, nyári ketrec felé vezető ajtaja még nem nyílt meg. Azonban az Állatkertben a tavasz hírnöke: a „Kicsi“ névre hallgató, jámbor shetlandi törpelovacska már megkezdte szolgálatát. Ha ugyanis a „Kicsi“ — olasz színekkel ékesített, négykerékű kis kocsjával — megjelenik, az állatkerti gyorsfényképezés pavillonja előtt már senki sem tagadhatja le, hogy a tavasz az Állatkertben is beköszöntött.

A „Kicsi“, mint mondtuk, kis kocsit húz és kocsján gyerek vendégeket fuvaroz. Csakhogy „Kicsi“ kocsját az apró utasok csak akkor vehetik igénybe, ha az utaznivágyó gyermek jelenlévő rokonsága nemcsak a kocsikázás, hanem egyben — a fényképezés költségeit is viseli. „Kicsi“ fényképezés nélkül senkit sem kocsikáztat meg. Viszont, ha az apró utas a kocsiiban helyetfoglalt, a kocsiival menten megindul a fényképezőgépre. Adott jelre pedig maga is a gép felé tekint, míg a fényképezőgép csatlakozása után — se szó, se beszéd — megkezdődik kocogása. Senki sem vezet, valójában senki sem hajtja, mégis a szembejövő gyermekocskákat gyerekeket, felnőtteket szépen kikerüli, sőt, ha kell, gyorsan fékez és nyugodtan megvárja azt is, amíg a szabadban sétáló pávák, gyöngytyúkok áthaladnak az uton. Ha azután előírásos utvonallát bekocogta, kis kocsjával megszokott helyére ismét visszaáll. „Kicsi“ nem harap, nem rug, nem szalad el, nem makrancoskodik, nem tolakodik, nem követel külön borraivalat, még csak nem is ideges. Amióta „Zsuzsi“ névre hallgató anyai nagynénje a gyerekekkel való barátságát felmondta és a fényképezés céljára szolgáló kis kocsit neki kell huznia, amint beköszöntött a tavasz, „Kicsi“ pontosan teljesíti kötelességét.

Az állatokat kedvelő közönség természetesen jól tudja, hogy Állatkertünk — különösen tavasszal — érdekes látványokban ugyancsak bővelkedik. A nézők egyik nagyobb csoportja — például — mindig a kedves kis rivulit, Állatkertünk első öszvércsikóját veszi körül. A muli mamája pompás mokánykarca, papája pedig öreg zamármén, mindketten az Állatkert lakói. Ha azonban a mama lett volna a számár — és a papa a ló akkor ivadékuk most nem a mulik, hanem a hínusok csoportjába tartozna.

Allandóan nagyobb csoport nézegeti a fiatal pumákat is, míg a cifrabundájú két lris ragadozó tágranyított szemmel bámul a kivárcsikodók felé. Rezzeg születésük után két héten át mit sem láttak a nagyvilágból és pusztán

észtonszerüleg, vakon követték anyjukat.

A hat zebrának is sok nézője akad. A közönség élvezi, hogy ennek a vadlófajtának legöregebb képviselője társai felett állandóan basáskodik. Ha ugyanis hangtalan parancsait zebratársai rögvést nem követik, pillanatok alatt alapsan oldalba rugja őket és ilyenkor csak a kis zebracsikónak kegyelmez meg.

Közel a zebrákhoz falusi emberek táncskoznak: három sokszoknyás aszszonyság életpárjával. A négytagú iziló-család mozdulatait figyelik. Tallom, amint az idősebbik gazduram récsóválva méltatlankodik, kifogásolja, hogy a vizilovat — mikor a lóhoz mit s-m hasonlít, miért nem inkább vizilovalynak hívják! A zsiráfok részében viszont egy csinos hölgy tartózkodott szabdelőadást az egyik fővárosi leánygimnázium tanulói előtt:

— Akár hiszitek akár nem — mondja —, ez a rettenetesen magas és hosszúnyakú zsiráf leleget a fűvet is. Ilyenkor azonban ugyancsak terpeszálással vág: magát...

Az előadás alatt a falusi vendégek is bejöttek a zsiráfházba és gazduram most már kétkedve hallgatta a csinos hölgy felvilágosításait is. Sőt, kétkecsének tüstént hangot is adott, amire az egyik gimnázista leánya — az előadó hölgyre mutatva — kedvesen megjegyezte:

— Bácsi, higgye el, amit Gizi néni mond, mert ő a mi természetrajztanárnánk, ő csak tudja, hogy a zsiráf legel fűvet is...

A mosómedvék az Állatkert leglátványosabb lakói közé tartoznak. Kenyérhéjjal, mogyoróval, répaszeletkével — bármit is kapjanak hűsleges közönségüktől — a víz partjára sietnek és elfogyasztás előtt eledelüket jól megmossák.

Mindig sok nézője akad Állatkertünk két legfrissebb látványosságának: a mufflon-vadjuhna, melynek — csodák csodájára — ikerbárnyai születtek és a fekete hattyú-párnak, melyet hat hófehér fióka követ. A fehér hattyúk viszont a fókák telepet foglalták el. Fókáink — sajnos — nyilván tengervíz és tengerihal hiányában, Állatkertünknek bucsut mondtak. A fókamedencében most gyönyörű fehér hattyúk uszálnak, annyira fehérek, hogy hozzájuk képest a parton lustálkodó jegesmedvék kopott, piszkosfehér szőre szinte feketeinek látszik.

A nagyon haragos özvegy nandut is rendszerint sokan nézik. Pedig ez a délamerikai hatalmas termetű futómadar, amióta állatkerti hitvesét elvesztette, maga mellett még az ápolóját sem úri meg. A madarakban bővelkedő madárházban pedig a rigónagyságu székicsér vonja magára a közfigyelmet. Ezzel a madárfajtával jelenleg — Budapesten kívül — egyetlen európai állatkert sem büszkélkedhetik. Szemben a székicsérral két

gurgyalag ül ketrecében — néha örökönt át — mozdulatlanul, míg pár lépésnyire távolabb fölül a fogságban ugyancsak ritka haris, a guvatfélés családjának elsőkelő képviselője, hangoskodik.

A madárházba azonban futár érkezik és a hírnök lihegve jelenti:

— A besét, a rétság közeli rokonát éppen most etetik patkánnyal, veréb-bel...

Az állatok etetése az Állatkertben mindig érdekes pillanat. A háború hatását azonban az állatkerti lakók élelmézési frontján is már nagyon megérik. Az oroszlanok és a tigrisek — például — hatalmas ló- és marhacombok helyett most már szerény házinyulacska kapnak — ebédre, holott az ilyen szőrös nyulpecsenyét nem is olyan régen még tizóráira sem fogadták el.

A csont- és izületi sérülések gyógykezelésének újabb eredményei

Az „Orvosi Továbbképzés Központi Bizottsága“ legutóbbi ülésén dr. Jimeno Vidal barcelonai sebésztanár „Hadisebészeti képek“ címen színes filmbemutatóval kísért előadást tartott.

A budapesti tudományegyetem Közegészségtani Intézetének nagy tanterme erre az alkalomra színtől megtelelt orvosokkal, főleg sebészekkel.

Az elnökő Darányi Gyula tanár bevezető beszédében elmondotta, hogy Vidal tanár Sorelnak, a híres párisi sebésznek a tanítványa volt. A spanyol polgárháború alatt ő vezette Franco hadseregének egészségügyét. A mostani világháború kitörésekor felajánlotta szolgálatait a német hadseregnek és két év óta ő a főnöke a bécsi csontsebészeti osztálynak.

Dr. Jimeno Vidal ezután megtartotta nagy érdeklődéssel kísért előadását.

Hét év óta foglalkozik behatóan — mondotta — a csont és izületek sérüléseivel. A régi egyiptomiak számárganajától kezdve a leghetlenebb anyagokkal kísérleteztek a sebek gyógyítására. Lehet, hogy kétszáz év múltán a mi sebkezelésünkön nevetnek majd, mindenesetre igyekeznünk kell azt korszerűen fejleszteni.

Rámutatott arra, hogy a spanyol polgárháború alatt új módszert dolgozott ki. Ennek főbb elvei a következők: 1. a zúzott szövetrészek eltávolítása; 2. feltétlen nyugalom biztosítása és 3. a többi egészséges testrészt mozgatása és gyakorlatoztatása. Mindenekelőtt éles késsel eltávolítja az életképtelenségig zúzott szövetcsafákat, feltárja az összes tasakokat, amelyekben a genny megrekedhetne és dréncsővel biztosítja a váladék levezetését. Azután minden fertőtlenítő szer hozzáadása nélkül szoros, vittanélküli gipszkötést alkalmaz és azt — még ha a sebváladéktól át is nedvesedik — négy hétig rajta hagyja. Ha a kötés levétele után kitűnik, hogy a sebek nagyobb részt begyógyultak, szükség esetén alkalmaz még néhány hétig tartós gipszkötést. Eddig határozottan túlkészített a sérüléseket, ami például fertőzött térdizületeknél 20—30 százalék halandósággal és számos végtagvesztéssel járt. Az ő módszerénél felszázalék a halandósági veszteség és végtagelődözásra is alig kerül a sor.

Rosszul gyógyuló csonttöréseknél csodálatos szolgálatot tesz a Küntschler-féle szegelés. Rövid beszései előkészítés után a csont hosszának megfelelő erős szegetet vezetnek a csontvelőüregekbe. Már tíz nap múltán járási gyakorlatokat végezhet a sérült és 4—6 hét múltán kis műtéttel a szeg teljesen eltávolítható.

Nagy haladást ért el az utókezelésben is. Eddig ezt bonyolult gépekkel végezték. Az az eljárás azonban sokáig tart és sok fájdalmat okoz. Erődekes mozgóképeken mutatta be, hogy az ő kar- és lábsebesültjeit ezt játszódóva végzik, labdákkal és egyéb játékszerekkel, ennek végeztével pedig katonás rendben vonulnak az étkezőbe, ahol mohó étvágygal esznek.

A nagy tetszéssel fogadott előadást a hallgatóság nevében Orsós Ferenc tanár köszönte meg.

Meg kell jegyeznünk, hogy a rendkívül érdekes előadás a magyar orvosi kar számára csak részben jelentett újdonságot. A Küntschler-féle szegelés már régebben felkeltette az OTI orvosi karának a figyelmét és dr. Elischer Ernő, a Magdolna baleseti kórház igazgató-főorvosa már hónapok előtt Bécsbe küldötte adjunktusát, ifj. dr. Barla-Szabó Józsefet a kérdés tanulmányozására. Már a mi orvosaink is huszonnyolc eredményes esetről számolhatnak be. Legközelebb kimerítő előadást is tartanak erről a kérdéstről a budapesti kir. orvosegyesületben.

Dr. Réval.

A kiváló minőségű

Planta magyar tea

Kapható: MEINL összes fiókjában, minden fűszerüzletben és drogériában.